

gen i Folketinget, hvis denne tilsiger, at der er et flertal for endelig at gennemføre Fremskridtspartiets her foreliggende klare og enkle forslag om forbedret og ensartet folkepension. Foretrækkes en særlig lov om ophævelse eller ændring af de regler, der bliver overflødige eller må ændres, medvirker Fremskridtspartiet naturligvis også gerne hertil.

Forholdene stiller sig helt forskelligt for folkepensionister og andre som for eksempel invalidepensionister. Vi bør derfor – som tilfældet var i tiden fra 1965 og frem til 1. oktober 1984 (senest lovbekendtgørelse nr. 436 af 9. september 1983) – have en særlig folkepensionslov og ikke sammenkrive reglerne med helt andre områder.

10. Det er vigtigt, at folkepensionsforhøjelser kommer de nulevende ældre til gavn, og at de *straks finansieres over de løbende skatter*.

Det er særdeles katastrofalt, at gammelparterne i stedet spiller på den almindeligt udbredte misforståelse, at folks pensionsindbetalinger til en fond eller pensionskasse kan finansiere deres senere forbrug som pensionister. Det er kun bogholderimæssigt, på papiret, det forholder sig sådan. Den økonomiske virkelighed er, at pensionisternes forbrug må dækkes løbende ud af de erhvervsaktives produktion og indkomster. Og når der ikke er ligevægt mellem ind- og udbetalinger til pensionsfonde, må gabet dækkes med skatteforhøjelser eller forhøjelser af pensionsbidragene for de erhvervsaktive borgere. Ellers vil inflationen begynde at stige, fordi der ikke bliver produktionsmæssig dækning for pensionisternes forbrug.

11. Gammelliberalister påstår, at folk i deres erhvervsaktive alder bør opspare til alderdommen. Individuelt og/eller over forsikringer. De, som ikke har gjort det, må selv tage skade for hjemgæld. At forsørge ældre mennesker en bloc kan ikke være nogen pligt for skatteyderne.

Et sådant synspunkt kan diskuteres i samfund, hvor staten ikke udplyndrer folk i deres aktive indtjeningsår. De fleste, som er født i Danmark i dette århundrede, har imidlertid haft så små faktiske muligheder for selv at ordne deres pensionsforhold rimeligt, fordi de har måttet aflevere så store midler til de offentlige kasser. Derfor er det nødvendigt, at disse kasser også betaler dem en så rigelig pension, som det er økonomisk forsvarligt i deres ældre år.

Denne holdning må ikke forveksles med, at de, som nu er over 67 år, i vidt omfang selv har indbetalt skat til dækning af folkepensionen. Skattebetalinger kan ikke sammenlignes med forsikringsbidrag. Hvis folk dør som 65-årige, får de jo ikke

én øre i folkepension eller noget kapitaliseret beløb indbetalt til dødsboet. Barnløse betaler til skoler. Folk, der ikke betaler skat, får fuld folkepension, og bliver de 114 år gamle, er det endda meget, de får i folkepension. Disse banale eksempler, der kan suppleres ad libitum, viser, at betragtningen om, at man skal tildeles folkepension efter, hvorvidt man har betalt skat, kun fører ud på afveje.

Folkepension er *ikke nogen folkeforsikring*.

Og folkepensionen bør ikke omdannes til nogen folkeforsikring.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1, 1. pkt.

1. Forslagsstillerne sigter efter, at der på 4.600 kroners-niveauet skal være ro om folkepensionens størrelse fra 1. april 1987 til 31. december 1988.

Pensionsbeløbet for 1989 fastsættes ved lov i god tid, før 1988 udløber, så stigningen afpasses efter den økonomiske situation. Således tænkes pensionsbeløbet ændret én gang årligt. Det er forslagsstillerens ønske, at dette vil komme til at resultere i yderligere betydelige pensionsstigninger fremover. En sådan glidende opskrivning af folkepensionens realværdi er klog. Blandt andet fordi det modsvarer en glidning i folkepensionistgruppens sammensætning. De, som er født i sidste århundrede, er opdraget til yderste sparsommelighed og har derfor ofte kunnet slå sig tilfredse med pensionsbeløb på snert eksistensminimum. Efterhånden bliver folkepensionisterne imidlertid folk, som har været vænnet til højere levestandard og mennesker, der – som følge af sundhedsvæsenets enorme fremskridt – også har evne til at gå løs på livets glæder på en helt anden pengekrævende måde end dem, der af skrøbeligheder og gebrækkeligheder har været bundet til en seng og en stol.

I den næste snes år vil gruppen af over 66-årige vokse med ca. 6.000 om året. Mens antallet af personer på 67 år og derover i 1985 var 24,8 pct. af de 25-66 årige, bliver det 33,68 pct. i 2025.

For at det stadigt stigende antal folkepensionister fra statskassen kan få udbetalt stadigt stigende månedsbeløb pr. næse, bliver det nødvendigt, at folketingsflertallet – også i handling – bringes til at fatte, at betingelsen ikke alene er god vilje, men også økonomisk evne for statskassen. En godtagelse af Fremskridtspartiets besparelsesforslag vil resultere i muligheden for at genskabe den sunde og stærke danske økonomi, der er forudsætningen for, at vore ældre ikke fortsat skal spises af med utidssvarende pensioner.